

Господарю, рече той на Мандаменто, ще дѣйствуваашъ самъ въ похищеніето на Еммануила Аргозо и на инквизитора. И ный, господа, ще приготвими народа.

— Помни че нема да са убіе Арбуезъ, рече Жозе.

— Бъждѣте спокойны, Ваше Преподобіе, отговори глататарьтъ.

Подиръ туй Жозе и тримата господа са разидохъ.

XXXX.

Поученія по завоитѣ на улицитѣ.

На четвъртый Юнія, Севилскыйтъ народъ са събуди преди обикновенныя часъ; защото бѣше деньтъ на *ауто-да-фето*, и хората трѣбаше да прекъснатъ занятіята си и да са молижтъ. Еще отъ заранѣта множество благородны момцы предводими отъ донъ Родриго обыкаляхъ Севилскытъ улицы, шушняхъ тайвственно, и като са спирахъ нѣкога съобщавахъ мыслѣти си на проходящитѣ. Едно неесъ тлкувано движеніе происхождаше въ града. Страшнытъ онзи день, бѣше день на възстаніе и на крамола. Народътъ раздраженъ отъ думѣти на Валеро, на Естевана и на приятелѣти му и увлеченъ отъ коварното краснорѣчіе на Жозе съ нетърпѣніе чакаше *ауто-да-фето*. Слѣдствието на стараніята на Валеро оправда думѣти, които преди нѣколко дни той бѣ казалъ като излѣзваше отъ винопродавницата на Кокко, « *тъзи чловѣци сж готови вече да сторѣжтъ каквото поискамъ отъ тѣхъ.* » Голѣмытъ онѣзи Испанскы сѣрца не са покланяхъ на празны думы и на лъжовнѣ фантазія; но обожавахъ истинната свобода, дѣщерята на небото, която бѣше предметъ на молитвѣти имъ къмъ Бога.

— Млѣжество! доблестъ! думаше Валеро, приближавамы края на стараніята си. Този день донъ Естеване, ще принесе голѣма полза на възражданѣто на Испанія.